

Seară Barocă

SOLIST ȘI CONDUCEREA MUZICALĂ

DAN PREDOİ

vioară

SAMUEL GUIU

clavecîn

ORCHESTRA DE CAMERĂ
A FILARMONICII "OLTENIA"

Tomaso Albinoni:

Adagio

(aprox. 5')

Antonio Vivaldi:

Concert în Mi minor pentru vioară și orchestră, RV 278

(aprox. 17')

- *Allegro molto*
- *Largo*
- *Allegro*

Johann Sebastian Bach:

Concertul în La minor pentru vioară și orchestră, BWV 1041

(aprox. 16')

- *Allegro*
- *Andante*
- *Allegro assai*

Arcangelo Corelli:

Sarabandă, Gigă, Badinerie

(aprox. 8')

Antonio Vivaldi:

Concertul în Re minor pentru vioară și orchestră, RV 242

(aprox. 10')

- *Allegro*
- *Largo*
- *Allegro*

„Primăvara” din ciclul „Anotimpurile”, RV. 269

(aprox. 11')

„La Folia” pentru vioară și orchestră, RV 63

(aprox. 10')

DAN PREDOI

Dan Predoi s-a născut la Craiova și a absolvit succesiv Liceul de Artă din Bănie și Universitatea Națională de Muzică din București (clasa de vioară a maestrului Daniel Podlovski). A urmat și cursuri de perfecționare cu Liviu Prunaru, Ștefan Gheorghiu, Eugen Sîrbu, precum și cursurile programului Erasmus la Universitatea din Viena, la clasa prof. Michael Frischenschlager. A cucerit numeroase premii la concursuri naționale și internaționale: laureat al Olimpiadelor Naționale în perioada 1995-2000, Premiul I la Concursul „Geminiani” (Verona, 2006), Premiul II la concursurile „Mihail Jora” București (2004), „Orpheus” Târgu Jiu (1997) și „Citta di Stresa” (Italia), finalist la Concursul „Alexander Tansman” (Łódź, Polonia, 2004). A fost artist instrumentist în cadrul Orchestrei Filarmonicii „George Enescu” București (2004-2007), Orchestrei de Cameră Radio București (2006-

2007), Orchestrei Simfonice din Salonic (Grecia, 2007-2009). Din 2009 este artist instrumentist în cadrul orchestrei simfonice a Filarmonicii „Oltenia” Craiova și profesor de vioară la Liceul de Arte „Marin Sorescu”. A efectuat turnee de concerte în Germania, Italia, Spania, Iran, Franța, Austria, Grecia și a susținut recitaluri în România (București, Craiova), Italia (Narni, Napoli, Verona), Finlanda (Helsinki), Spania (Melilla), Austria (Viena).

SAMUEL GUIU

Pianistul Samuel Guiu s-a născut la Craiova și a absolvit succesiv Liceul de Arte „Marin Sorescu” (2016) și Departamentul de Arte din cadrul Universității din Craiova – licență (2020) și master (2022). În cadrul Departamentului de Arte a fost profesor de pian (2021-2022), iar din anul 2017 este profesor-

corepetitor în cadrul Liceului de Arte „Marin Sorescu” și colaborator-corepetitor la Opera Română Craiova. A desfășurat o bogată activitate artistică, atât în țară, cât și în străinătate și este un foarte bun improvizator, calitate care îi permite să se apropie de domeniul aparte al jazz-ului.

TOMASO GIOVANNI ALBINONI [1671 - 1750]

Tomaso Giovanni Albinoni s-a născut la Veneția în 1671, fiind cel mai vârstnic fiu al unui bogat negustor. La o vârstă fragedă a început să-și exerseze calitățile muzicale, mai întâi ca interpret vocal, apoi ca violonist, în pofida faptului că nu a făcut parte din nici o breaslă muzicală recunoscută în mod oficial la acea vreme. Ulterior a devenit pasionat de domeniul compoziției, realizând prima sa operă, Zenobia,

regina de Palmireni, produsă la Veneția în 1694, an ce coincide și cu prima colecție de muzică instrumentală, cele 12 Sonate a tre, op. 1. Simultan, interesele sale componistice vizau atât genul lucrărilor vocale (opere, serenade și cantate), cât și creații instrumentale (sonate și concerte).

Până la decesul tatălui său survenit în 1709, T. Albinoni cultiva muzica mai degrabă pentru propria sa plăcere, decât pentru profit, definindu-se pe sine ca “diletant venețian” (“Dilettante Veneto”) – expresie ce a căpătat conotații total nefavorabile în decursul secolului al XVIII-lea.

De-a lungul vieții și-a păstrat reședința la Veneția, căsătorindu-se cu celebra cântăreață de operă Margherita Raimondi, compunând nu mai puțin de 81 de opere, câteva dintre ele fiind interpretate în nordul Europei. În 1722 a călătorit la München, onorând invitația Electorului Bavariei, spre a urmări montarea spectacolelor cu I veri amici și Il trionfo d'amore, ce urmau a se integra în programul special de sărbătorire a nunții Prințului-Elector cu fiica Împăratului Joseph I.

Multe dintre operele sale s-au pierdut, nefiind publicate în timpul vieții. Totuși, 10 colecții de lucrări instrumentale au reușit să fie editate, fiind receptate cu destul succes spre a fi retipărite. Printre acestea, se numără 99 de sonate, 71 de concerte și 9 simfonii. În timpul vieții compozitorului, acestea erau comparate, pe bună dreptate, cu unele capodopere ale lui A. Corelli și A. Vivaldi, iar cele 9 colecții publicate în Italia, la

Amsterdam și Londra au fost dedicate sau au beneficiat de impresionanta susținere a aristocrației din sudul Europei.

În special, Albinoni a compus nenumărate concerte pentru oboi ca instrument solist, relativ nou introdus în Italia, actualmente acreditându-se ideea că venețianul s-a remarcat ca fiind primul compozitor italian ce a vădit o preocupare cu totul deosebită în ceea ce privește utilizarea potențialului concertistic al oboiului.

Ca urmare a distrugerilor provocate de bombardamentele din timpul celui de-al II-lea război mondial, foarte multe dintre opusurile lui Albinoni s-au pierdut, mai ales o serie de colecții din arhiva celebrei Biblioteci de Stat din Dresda. În acele împrejurări nefericite, în 1945, muzicologul milanez Remo Giazotto tocmai întreprinsese o călătorie de documentare la Dresda, spre a oferi o versiune completă biografiei strălucitului compozitor din epoca barocului muzical italian. Printre ruinele ce aminteau de clădirea vestitei Biblioteci, Giazotto a descoperit șase măsuri fascinante din partea lentă a unei Trio Sonata sau Sonata da Chiesa. Pornind de la acel fragment incomplet, muzicologul italian a reconstituit faimosul Adagio, lucrare ce se asociază cu însăși personalitatea artistică a lui Albinoni.

Printre alte compoziții notabile din creația sa se mai înscriu: un ciclu de 12 lucrări pentru coarde, op. 5, cele 12 concerte pentru oboi, op. 7, alte 12 concerte, op. 9, precum și Concertul pentru vioară, op. 10.

ANTONIO VIVALDI (1678 - 1741)

Antonio Vivaldi, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai muzicii italiene din perioada Barocului târziu, remarcabil compozitor, violonist, organist, dirijor și pedagog, s-a născut la Veneția, probabil, la 4 mai 1678. Primul dascăl i-a fost tatăl său, Giovanni Battista Vivaldi, violonist al Capelei San Marco; ulterior, se pare că a studiat compoziția cu Giovanni Legrenzi. În 1703, Vivaldi devine profesor de vioară, mai târziu - dirijor și director al unuia dintre cele mai serioase conservatoare venețiene (de fete): Ospedale della Pietà, special destinat pentru tinerele orfeline care proveneau,

de cele mai multe ori, din familii aristocrate notabile. Aici, compozitorul a “funcționat”, cu mici întreruperi, de-a lungul întregii sale vieți, datorită ferventei sale activități componistice, devenind celebru în întreaga Europă. De la vârsta de 15 ani, Vivaldi a fost “racordat” la spiritual creștin; în amintirea contemporanilor săi (printre care Carlo Goldoni), el rămâne cu porecla “preotul roșu” (“il prete rosso”), cum era cunoscut în Italia. Ca rezultat al conflictelor cu cercurile clericale, compozitorul a plecat la Viena (în anul 1740), unde a și murit (la 28 iulie 1741).

Manuscrisul Concertului în Mi minor, RV 278 a fost găsit într-un compendiu de compoziții ale lui Vivaldi colectate la Praga între 1730 și 1731. Concertul a câștigat popularitate printre violoniștii baroci după prima sa înregistrare de Giuliano Carmignola în 2004. Lucrarea este o capodoperă de la sfârșitul carierei, adesea caracterizată de o atmosferă întunecată, dramatică și profundă din punct de vedere emoțional. Concertul este caracterizat de un ton „întunecat”, evitând lejeritatea multor alte lucrări de Vivaldi. Tensiunea dramatică este întreținută de interacțiunea dintre „îzbucnirile” tutti (orchestrei) și comentariul reținut și reflexiv al solistului. Lucrarea reprezintă apogeul stilului concertual târziu al lui Vivaldi, concentrându-se pe profunzime și emoție mai degrabă decât pe strălucirea tehnică.

Concertul în Re minor pentru vioară, RV 242 a fost publicat în 1725 ca parte a celebrei colecții *Il cimento dell'armonia e dell'invenzione* – care include și Cele patru anotimpuri. Lucrarea este dedicată lui Johann Georg Pisendel, un violonist german de renume și dirijor al Orchestrei Curții din Dresda. Partea întâi este energică, dramatică și adesea caracterizată prin linii melodice întunecate, meditative. Partea mediană este o mișcare lentă, lirică, care oferă un contrast pasional, permițând o exprimare emoțională intensă din partea solistului. Finalul este reprezentat de o mișcare rapidă, plină de trucuri violonistice, vitalitate ritmică și virtuozitate.

În 1725, Vivaldi a publicat celebra culegere de 12 concerte, op. 8, (*Il cimento dell'armonia e dell'invenzione*), din care primele patru sunt cunoscute sub titlul *Anotimpurile*. Reprezentarea fenomenelor naturii se regăsea printre preocupările artiștilor încă demult, odată cu Renașterea, când spațiul și timpul au fost redescoperite ca dimensiuni ale cosmosului. Tema timpului revine frecvent sub diferitele ipostaze ale diviziunilor sale, dar mai cu seamă anotimpurile, ce simbolizează vârstele omului și raporturile sale cu universul, își vor impune obsesiv imaginea în variate expresii artistice.

În 1719 Metastasio publică o canzonetta intitulată *Primăvara*, o poezie idilică străbătută de spiritul Academiei arcadienilor: „Primăvara a revenit/ Cu obrazul înflorit/ Și zefirul drăgălaș/ Zburdă ca un copilaș”. Peste

cinci ani scrie *Vara* și, cu versul său muzical și sentimental, obține cu ambele poezii un succes răsunător: „Pe pământul ars de soare,/ Vлага câinelui descrește,/ Zace lângă-al său stăpân/ Nici să latre nu-ndrăznește”.

Este foarte probabil că, sub impresia acestui succes excepțional, Vivaldi s-a hotărât să compună muzică în care să descrie cele patru anotimpuri. Totuși, versurile inserate de compozitor nu-i aparțin lui Metastasio, fiind însă imitate după poeziile acestuia.

Cele 12 trio-sonate op. 1 (dedicate contelui Annibale Gambara) au fost publicate de editorul venețian Giuseppe Sala, în anul 1705. Ca și alte lucrări vivaldiene, ele au fost retipărite pe tot cuprinsul Europei în timpul vieții autorului. Ca și în Sonatele op. 5 ale lui Corelli (publicate 5 ani mai devreme), ultima sonată reprezintă o serie de variațiuni pe o temă celebră, *La Follia*, numele (*Nebunia*) și structura având originea într-un vechi dans portughez. Sonata prezintă tema într-o mișcare lentă (*Adagio*), în spiritul unei solemne sarabande. Ea este urmată de 19 variațiuni în tempo-uri diferite, de o virtuozitate debordantă, diferențiate caracterial și care dezvăluie întreaga pricepere vivaldiană în utilizarea măiestrită a tehnicii instrumentale.

JOHANN SEBASTIAN BACH

(1685 - 1750)

Concertul în La minor pentru vioară, BWV 1041, a fost compus între 1717–1723 în perioada sa din Köthen. Este în mod cert o capodoperă barocă fundamentală, combinând influența italiană cu rigoarea contrapunctică germană. Acesta prezintă o primă mișcare ritmică și antrenantă, o mișcare lentă profund expresivă și meditativă și un final dansant și plin de viață.

ARCANGELO CORELLI

(1653 - 1713)

Născut la Fusignano, într-o familie înstărită, Arcangelo Corelli a studiat vioara cu Bassani, progresând atât de rapid încât la vârsta de 17 ani a fost ales membru al Accademiei Filarmonice din Bologna (aceeași societate în care a fost admis Mozart un secol mai târziu). În

tinerețe s-a manifestat ca violonist virtuos în Franța și Germania, întorcându-se apoi la Roma unde s-a bucurat de sprijinul unor înalte oficialități (Cardinalul Pietro Ottoboni și Regina Cristina a Suediei). Admirat pretutindeni în Italia, Corelli a fost ales conducătorul Ansamblului Muzicienilor din Roma, a condus festivitățile solemne la Accademia del Disegno, interpretând propriile sale concerte cu o mare orchestră; în 1706 a fost primit în Accademia dei Arcadi, o societate destinată exclusiv scriitorilor și artiștilor Italiei.

Paralel cu intensă sa activitate de concertist și pedagog (printre elevii săi s-au numărat Geminiani și Locatelli), Corelli s-a consacrat în bună măsură și creației. Compozitor de mare talent, el are nu numai meritul de a fi scris melodii de o rară frumusețe, ci mai ales acela de a fi statornicit forme muzicale noi, ce stau la baza întregii dezvoltări ulterioare a muzicii instrumentale. Astfel, Corelli este considerat întemeietorul sonatei pentru vioară și a primei forme a muzicii instrumentale de ansamblu, cunoscută sub denumirea de concerto grosso, precursorul concertului instrumental și al simfoniei clasice. Totuși, nu Corelli „a

descoperit” forma concerto-ului grosso: acest gen ivit înainte de anul 1770 prezintă numeroase elemente improvizatorice, iar stilul concertant al compozitorului se axează pe „confruntarea” dintre grupul solo (concertino) și grupul „tutti” (grosso), atingând un înalt nivel de desăvârșire artistică. Stilul său reprezintă o sinteză a cuceririlor școlii operistice venețiene a sec. al XVII-lea și muzica instrumentală franceză de atunci.

Creația sa cuprinde 5 volume a câte 12 sonate (pentru vioară și clavicin și „da camera”), o serie de 12 concertini grossi, precum și alte lucrări de o mai mică importanță. Scrise „per camera” (în maniera suitei alcătuită dintr-o multitudine de dansuri), concertini grossi de la numerele 9 și până la 12 erau dedicate lumii laice. De expresie dansantă nu duc lipsă nici primele opt concerte destinate inițial bisericii, dar al căror conținut tematic eludează convenționalele „aluzii” religioase.

Inițial concepute ca piese independente,

cele trei miniaturi prezentate în această seară au fost ulterior reunite în cadrul unei restrânse suite pentru orchestră de coarde. Sub această formă, lucrarea a devenit extrem de populară, figurând în repertoriul concertistic obișnuit. Sarabanda (vechi dans spaniol caracterizat de melodică generoasă și tempo-ul lent, având o structură ritmică ternară) adoptă o mișcare și mai potolită decât de obicei (Largo), linia melodică fiind deosebit de cantabilă.

Giga (dans popular englez în tempo rapid, simplu și cantabil din punct de vedere melodic) se bazează pe o melodie legănată, plină de grație, evidențiind o structură formală bine încheiată în care sunt folosite și procedee polifonice (imitații, fugato-uri).

Piesa a treia, Badinerie, are un pronunțat caracter de scherzo (denumirea vine de la verbul francez „badiner” care înseamnă „a glumi”), conturat de melodia simplă și exuberantă, ce pune în valoare virtuozitatea viorilor prime; măsura este binară.

English

DAN PREDOI

Dan Predoi was born in Craiova and graduated successively from the Art High School in Bănie and the National University of Music in Bucharest (violin class of Professor Daniel Podlovski). He also attended advanced masterclasses with Liviu Prunaru, Ștefan Gheorghiu, Eugen Sirbu, as well as Erasmus program courses at the University of Vienna, in the class of Professor Michael Frischenschlager.

He has won numerous awards at national and international competitions: laureate of the National Olympiads between 1995–2000, First Prize at the “Geminiani” Competition (Verona, 2006), Second Prize at the “Mihail Jora” Competition in Bucharest (2004), “Orpheus” Competition in Târgu Jiu (1997), and “Città di Stresa” (Italy), and finalist at the “Alexander

Tansman” Competition (Łódź, Poland, 2004).

He was an instrumentalist with the “George Enescu” Philharmonic Orchestra in Bucharest (2004–2007), the Radio Chamber Orchestra Bucharest (2006–2007), and the Thessaloniki Symphony Orchestra (Greece, 2007–2009). Since 2009, he has been a member of the symphony orchestra of the “Oltenia” Philharmonic in Craiova and a violin teacher at the “Marin Sorescu” Art High School.

He has performed concert tours in Germany, Italy, Spain, Iran, France, Austria, and Greece, and has given recitals in Romania (Bucharest, Craiova), Italy (Narni, Naples, Verona), Finland (Helsinki), Spain (Melilla), and Austria (Vienna).

SAMUEL GUIU

Pianist Samuel Guiu was born in Craiova and graduated from the “Marin Sorescu” Art High School (2016) and the Department of Arts at the University of Craiova – Bachelor's

degree (2020) and Master's degree (2022). Within the Department of Arts, he worked as a piano teacher (2021–2022), and since 2017 he has been a répétiteur (accompanist) at the “Marin

Sorescu” Art High School and a collaborating accompanist at the Romanian Opera in Craiova. He has carried out a rich artistic activity both in

Romania and abroad and is an excellent improviser, a quality that allows him to approach the distinct field of jazz.

TOMASO GIOVANNI ALBINONI (1671 - 1750)

Tomaso Giovanni Albinoni was born in Venice in 1671, the eldest son of a wealthy merchant. At an early age, he began to develop his musical abilities, first as a singer and later as a violinist, despite not belonging to any officially recognized musical guild at the time.

He later became passionate about composition, creating his first opera, *Zenobia, Queen of the Palmyrenes*, performed in Venice in 1694—the same year that saw the publication of his first collection of instrumental music, 12 Trio Sonatas, Op. 1. His compositional interests encompassed both vocal works (operas, serenades, and cantatas) and instrumental creations (sonatas and concertos).

Until his father's death in 1709, Albinoni pursued music more for personal pleasure than for profit, describing himself as a “Venetian dilettante” (*Dilettante Veneto*)—a term that later acquired negative connotations during the 18th century.

Throughout his life, he remained based in Venice, marrying the celebrated opera singer Margherita Raimondi, and composing no fewer than 81 operas, some of which were performed in Northern Europe. In 1722, he traveled to Munich at the invitation of the Elector of Bavaria to attend performances of *I veri amici* and *Il trionfo d'amore*, staged as part of the celebrations for the marriage of the Prince-Elector to the daughter of Emperor Joseph I.

Many of his works were lost, as they were not published during his lifetime. However, 10 collections of instrumental works were printed

and achieved enough success to be reissued. These include 99 sonatas, 71 concertos, and 9 symphonies. During his lifetime, these works were rightly compared to masterpieces by Arcangelo Corelli and Antonio Vivaldi, and the nine collections published in Italy, Amsterdam, and London were dedicated to or supported by the aristocracy of Southern Europe.

In particular, Albinoni composed numerous concertos for the oboe as a solo instrument, then relatively new in Italy. Today, he is regarded as the first Italian composer to show a special interest in exploring the concerto potential of the oboe.

Due to the destruction caused by bombings during World War II, many of Albinoni's works were lost, especially collections from the archives of the famous State Library in Dresden. In 1945, under such unfortunate circumstances, the Milanese musicologist Remo Giazotto had traveled to Dresden for research in order to complete a biography of the great Baroque composer. Among the ruins of the library, Giazotto discovered six measures from the slow movement of a Trio Sonata or Sonata da chiesa. From this incomplete fragment, he reconstructed the famous *Adagio*, a work now closely associated with Albinoni's artistic identity.

Other notable compositions include: a set of 12 works for strings, Op. 5, the 12 Oboe Concertos, Op. 7, another 12 Concertos, Op. 9, and the Violin Concerto, Op. 10.

ANTONIO VIVALDI (1678 - 1741)

Antonio Vivaldi, one of the most important representatives of Italian music from the Late Baroque period, a remarkable composer, violinist, organist, conductor, and teacher, was born in Venice, probably on May 4, 1678. His first teacher was his father, Giovanni Battista Vivaldi, a violinist at St. Mark's Basilica (*Cappella di San*

Marco); later, he is believed to have studied composition with Giovanni Legrenzi.

In 1703, Vivaldi became a violin teacher, later a conductor and director at one of the most prestigious Venetian conservatories for girls: *Ospedale della Pietà*, intended especially for young orphan girls, most of whom came from

notable aristocratic families. Here, the composer worked—with short interruptions—throughout his life, thanks to his intense compositional activity, becoming famous across Europe.

From the age of 15, Vivaldi was devoted to Christian spirituality; in the memory of his contemporaries (including Carlo Goldoni), he remained known by the nickname “the Red Priest” (il prete rosso), as he was called in Italy. As a result of conflicts with clerical circles, the composer left for Vienna in 1740, where he died on July 28, 1741.

The manuscript of the Violin Concerto in E minor, RV 278 was found in a collection of Vivaldi's compositions gathered in Prague between 1730 and 1731. The concerto gained popularity among Baroque violinists after its first recording by Giuliano Carmignola in 2004. The work is a masterpiece from his late period, often characterized by a dark, dramatic, and deeply emotional atmosphere. The concerto is marked by a “dark” tone, avoiding the lightness of many of Vivaldi's other works. The dramatic tension is sustained by the interaction between the orchestral tutti outbursts and the restrained, reflective commentary of the soloist. The piece represents the culmination of Vivaldi's late concerto style, focusing on depth and emotion rather than technical brilliance.

The Violin Concerto in D minor, RV 242 was published in 1725 as part of the famous collection *Il cimento dell'armonia e dell'invenzione*, which also includes *The Four Seasons*. The work is dedicated to Johann Georg Pisendel, a renowned German violinist and conductor of the Dresden Court Orchestra. The first movement is energetic and dramatic, often characterized by dark, meditative melodic lines. The middle movement is slow and lyrical, offering a passionate contrast and allowing intense emotional expression from the soloist. The finale is a fast movement, full of violinistic techniques, rhythmic vitality, and virtuosity.

In 1725, Vivaldi published the famous set of 12 concertos, Op. 8 (*Il cimento dell'armonia e dell'invenzione*), of which the first four are known as *The Four Seasons*. The depiction of natural phenomena had long been a concern of artists, especially since the Renaissance, when space and time were rediscovered as dimensions of the cosmos. The theme of time frequently

reappears in its various forms of division, but especially the seasons—symbolizing the ages of man and his relationship with the universe—became a recurring motif in various artistic expressions.

In 1719, Metastasio published a canzonetta entitled *Spring*, an idyllic poem imbued with the spirit of the Arcadian Academy: “Spring has returned / With a blooming face / And the gentle zephyr / Frolics like a child.” Five years later, he wrote *Summer*, and with its musical and sentimental verse achieved great success: “On the sun-scorched earth / The dog loses its strength / It lies beside its master / Not daring even to bark.”

It is very likely that, under the impression of this exceptional success, Vivaldi decided to compose music depicting the four seasons. However, the verses included by the composer do not belong to Metastasio, although they are inspired by his poetry.

The 12 trio sonatas, Op. 1 (dedicated to Count Annibale Gambara), were published by the Venetian publisher Giuseppe Sala in 1705. Like other Vivaldi works, they were reprinted throughout Europe during his lifetime. As in Corelli's Op. 5 Sonatas (published five years earlier), the last sonata is a set of variations on the famous theme *La Follia*, whose name (“Madness”) and structure originate from an old Portuguese dance. The sonata presents the theme in a slow movement (*Adagio*), in the spirit of a solemn sarabande. It is followed by 19 variations in different tempos, of dazzling virtuosity, varied in character, and revealing Vivaldi's mastery in the use of instrumental technique.

JOHANN SEBASTIAN BACH (1685 - 1750)

The Violin Concerto in A minor, BWV 1041, was composed between 1717–1723 during his time in Köthen. It is undoubtedly a fundamental Baroque masterpiece, combining

Italian influence with German contrapuntal rigor. It features a rhythmic and engaging first movement, a deeply expressive and meditative slow movement, and a lively, dance-like finale.

ARCANGELO CORELLI (1653 - 1713)

Born in Fusignano into a well-to-do family, Arcangelo Corelli studied violin with Bassani, progressing so rapidly that at the age of 17 he was elected a member of the Accademia Filarmonica in Bologna (the same society that Mozart would join a century later).

In his youth, he performed as a virtuoso violinist in France and Germany, later returning to Rome where he enjoyed the support of high-ranking patrons (Cardinal Pietro Ottoboni and Queen Christina of Sweden). Admired throughout Italy, Corelli was appointed leader of the Ensemble of Musicians in Rome, conducted solemn festivities at the Accademia del Disegno, and performed his own concertos with a large orchestra. In 1706, he was admitted to the Accademia degli Arcadi, a society reserved exclusively for Italy's writers and artists.

Alongside his intense activity as a performer and teacher (his students included Geminiani and Locatelli), Corelli devoted himself significantly to composition. A composer of great talent, he not only wrote melodies of rare beauty but also established new musical forms that laid the foundation for the entire subsequent development of instrumental music.

Thus, Corelli is considered the founder of the violin sonata and of the first form of ensemble instrumental music known as the concerto grosso, a precursor to the instrumental concerto and the classical symphony. However, Corelli did not “invent” the concerto grosso form; this genre, which appeared before 1700, contains numerous improvisational elements, and his concertante style is based on the “dialogue” between the solo group (concertino) and the tutti group (grosso), reaching a high level of artistic refinement. His style represents a synthesis of the achievements of the 17th-century Venetian operatic school and contemporary French instrumental music.

His output includes five volumes of 12 sonatas each (for violin and harpsichord, both da camera), a set of 12 concerti grossi, and other lesser works. Written per camera (in the manner of a suite composed of multiple dances), the concerti grossi from numbers 9 to 12 were intended for secular audiences. Dance expression is also present in the first eight concertos, originally intended for church, though their thematic content avoids conventional religious references.

Originally conceived as independent pieces, the three miniatures performed this evening were later brought together into a small suite for string orchestra. In this form, the work became extremely popular and entered the standard concert repertoire.

The Sarabande (an old Spanish dance characterized by rich melody and slow tempo, with a triple meter) adopts an even slower pace than usual (Largo), with a highly lyrical melodic line.

The Gigue (a lively English dance in fast tempo, simple and melodic) is based on a lilting, graceful melody, highlighting a well-structured form that also employs polyphonic techniques (imitation, fugato passages).

The third piece, Badinerie, has a pronounced scherzo-like character (the name comes from the French verb badiner, meaning “to joke”), shaped by a simple, exuberant melody that showcases the virtuosity of the first violins; the meter is duple.

DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ

/ 13 martie 2026

Vioara I

Gabriel NIȚĂ
concertmaestru
Cătălina SAVU
Steliana BORDEIANU
șef partidă
Geo FABIAN
Cătălin SASU
Gigel MILCU

Vioara a-II-a

Roxana ILIUȚĂ
șef partidă
Cristina PÎRLEA
Alin ROMAN
Adrian BADEA
Valeriu EFREM

Violă

Dorina RADOSAVLEVICI
Rebeca TĂNASIE
Andreea CĂPĂȚÂNĂ
Ștefania MITRICĂ

Violoncel

Elvis CIUCULESCU
șef partidă
Maryia POPOVA
Marius VASILESCU

Contrabas

Traian BADEA
Radu RUSOIU

Clavecin

Samuel GUIU *

** colaboratori*

FILARMONICA OLTEAIA CRAIOVA

**1 MIERCURI
APRILIE
ora 19:00**

**STAGIUNEA
DE CAMERĂ**

HAMMERKLAVIER

Viniciu MOROIANU RECITAL DE PIAN

JOHANN SEBASTIAN BACH/FERRUCCIO BUSONI:
Coraltul „Nun komm' der Heiden Heiland", BWV 599

LUDWIG VAN BEETHOVEN:
Sonata în Si bemol major, op. 106, „Hammerklavier”

SERGEI PROKOFIEV:
Sonata nr. 8 în Si bemol major, op. 84

FILARMONICA OLTEAIA CRAIOVA

Gershwin

Mircea Pădurariu
DIRIJOR

Adela Liculescu
PIAN

**VINERI
3
APRILIE
2026
19:00**

LEGACY

**Orchestra simfonică
a Filarmonicii „Oltenia”**

George Gershwin
Concertul în Fa pentru pian și orchestră
Wolfgang Amadeus Mozart
Simfonia nr. 41 în Do major, K. 551 „Jupiter”

SCAN QR

Parteneri: **Autonom** **REDUCE RO** **RELAX BALLROOM**

Grafică: DANIEL ENE

SCAN QR

Parteneri: **Autonom** **REDUCE RO** **RELAX BALLROOM**

Grafică: DANIEL ENE

SPONSORI

PARTENERI MEDIA

Caiet-program realizat de Radu Jianu
Traducere text: Cosmina Titea
GRAFICĂ: DANIEL ENE